

14.	P	Valerijan, mučenec	Otoče	17.30	† Štefana Bartoliča
15.	T	Helena, kneg. seja ŽPS in GS	Kamna Gorica	17.30	†† Mojco in Cvetko Perčič in stare starše Bere
16.	S	Bernardka, redovnica	Kamna Gorica		popoldan obhajam bolnike †† Antonijo in Janeza Smrekar
17.	Č	VELIKI ČETRTEK	Kamna Gorica	17.00	v dober namen obredi velikega četrtega
18.	P	VELIKI PETEK verouka ne bo	Dobrava	17.00	obredi velikega petka, pasijon, nabirka za Sveto deželo
19.	S	VELIKA SOBOTA	Dobrava	17.00	Velikonočna vigilijska, † župnika Martina Kočevarja, OFER
20.	N	VELIKA NOČ	Kamna Gorica	8.00	Velikonočna procesija, † Franca Podobnika, OFER
21.	P	Velikonočni ponedeljek	Otoče	17.30	po namenu
22.	T	Gaj, papež	Kamna Gorica	17.30	†† sorodnike, znance in prijatelje
23.	S	Jurij, mučenec			maše v fari ne bo
24.	Č	Franka, red.			maše v fari ne bo
25.	P	Marko, evangelist	Kamna Gorica	17.30	† župnika Martina Kočevarja
26.	S	Mati dobrega sveta	Dobrava	17.00	†† Jožeta in Danico Pirih
27.	N	BELA NEDELJA	Kamna Gorica	8.00	za farane

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

VABIM VAS K BOGOSLUŽJU SVETEGA TRIDNEVJA.

Praznovanje Velikonočnega tridnevja: Na VELIKI ČETRTEK po večerni maši v Kamni Gorici obredi, na VELIKI PETEK na Dobravi obredi, na VELIKO SOBOTO bom ob 6.00 blagoslovil ogenj in vodo na Dobravi, ob 6.30 pa v Kamni Gorici. Ob 9h bom začel blagoslovljati jedila na Brezovici, ob 9.15 na Prezrenjah, ob 9.30 v Zalošah, ob 9.45 na Otočah, ob 10.00 na Mišačah, ob 10.15 na Dobravi. Ob 11h bom blagoslovljal jedila na Lipnici, ob 11.30 na Ravnici, ob 15h pa v Kamni Gorici.

Ob 17h se bo na Dobravi pričela slovesna vigilijska Velike noči. K maši prinesite sveče. Na VELIKO NEDELJO nas bodo v VELIKO NOČ ob 6h na Zijalki uvedli možnaristi. Ob 8h bomo s procesijo pričeli slovesno praznovanje. ALELUJA!

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj. El. naslov: marko.avsenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE

KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 8. (od 13. 4. do 27. 4. 2025)

SRCE SINODALNOSTI - Sveti Duh nas kliče k spreobrnjenju

EDINOST KOT SKLADNOST

37. Sinodalni proces je izpostavil duhovno dediščino krajevnih cerkva, v katerih prebiva in iz katerih je izoblikovana Katoliška Cerkev, ter potrebo po izražanju njihovih izkušenj. V moči veseljnosti »prinašajo posamezni deli svoje darove drugim in celotni Cerkvi. Tako se celota in posamezni deli krepijo iz skupne medsebojne povezanosti vseh in v složnem prizadevanju za polnost edinosti« (LG 13). Služba Petrovega naslednika »zagotavlja legitimno raznolikost in hkrati skrbi, da posebnosti ne le ne škodujejo edinosti, ampak ji služijo« (koncilski dekret *Ad Gentes* - AG 22).

38. Celotna Cerkev je bila vedno različnost narodov in jezikov, cerkva s posebnimi obredi, ureditvami ter teološko in duhovno dediščino, poklici, karizmami in službami v korist vseh. Edinost te raznolikosti prinašata Kristus, temeljni kamen, in Duh, učitelj skladnosti. To edinost v različnosti natančno označuje veseljnost Cerkve. Njeno znamenje je mnoštvo Cerkva *sui iuris*, katerih bogastvo je poudaril sinodalni proces. Zasedanje spodbuja nadaljnjo pot srečanj, medsebojnega razumevanja in izmenjave darov, ki hranijo občestvo Cerkve cerkva.

39. Sinodalna prenova spodbuja vrednotenje kontekstov kot prostor, kjer je navzoč in se uresničuje Božji klic, namenjen vsem, da bi bili del njegovega ljudstva, tistega Božjega kraljestva, ki je »pravičnost, mir in veselje v Svetem Duhu« (Rim 14,17). Tako lahko različne kulture dojemajo edinost, ki leži v osnovi njihove pluralnosti, in se odprejo možnosti za izmenjavo darov. »Edinost Cerkve ni uniformiranost, ampak organska vključitev legitimnih različnosti« (sv. Janez Pavel II., Apostolska spodbuda). Raznolikost izrazov odrešenjskega sporočila preprečuje, da bi ga omejili na samo eno razumevanje življenja Cerkve ter teoloških, liturgičnih, pastoralnih in disciplinarnih oblik, v katerih se izraža.

40. Vrednotenje okoliščin, kultur in raznolikosti ter odnosov med njimi je ključ za rast sinodalne Cerkve v poslanstvu, ki se po vzgibu Svetega Duha približuje vidni edinosti kristjanov. Ponovno potrjujemo prizadevanje Katoliške Cerkve, da bo nadaljevala in okrepila ekumensko pot z drugimi kristjani na podlagi našega skupnega krsta in kot odgovor na poziv, naj skupaj živimo občestvo in edinost med učenci, za katero je Kristus molil pri zadnji večerji (prim. Jn 17,20-26). Zasedanje z veseljem in hvaležnostjo pozdravlja napredek v ekumenskih odnosih v zadnjih šestdesetih letih, dokumente dialoga in izjave, ki izražajo skupno vero. Sodelovanje delegatov bratskih skupnosti je

obogatilo delo zasedanja in z veseljem pričakujemo nadaljnje korake na poti k polnemu občestvu v moči prejetih sadov ekumenske poti v cerkvenih prizadevanjih.

41. Kristjani po vsem svetu živijo skupaj z ljudmi, ki niso krščeni in služijo Bogu v drugih religijah. Zanje slovesno molimo pri liturgiji velikega petka, z njimi sodelujemo in si prizadevamo graditi boljši svet ter skupaj z njimi prosimo edinega Boga, naj svet reši zla, ki ga pesti. Dialog, srečanje in izmenjava darov, značilnih za sinodalno Cerkev, smo poklicani odpreti za odnos z drugimi verskimi izročili z namenom »vzpostavljanja prijateljstva, miru, skladnosti ter izmenjave moralnih in duhovnih vrednot in izkušenj v duhu resnice in ljubezni«. **V nekaterih regijah so kristjani, ki sodelujejo pri vzpostavljanju bratskih odnosov z ljudmi drugih veroizpovedi, deležni preganjanja. Udeleženci zasedanja jih spodbujamo, naj v svojih prizadevanjih vztrajajo z upanjem.**

42. Množica religij in kultur, raznolikost duhovnih in teoloških izročil, raznolikost darov in nalog Duha v skupnosti, pa tudi raznolikost starosti, spola in socialnih pripadnosti v Cerkvi so povabilo, da vsakdo prepozna in sprejme svojo delnost, se odreče zahtevi, da bi bil v središču, ter se odpre sprejemanju drugih pogledov. Vsak je nosilec posebnega in nepogrešljivega prispevka k dopolnitvi skupnega dela. Sinodalno Cerkev lahko opišemo s podobo orkestra: raznolikost instrumentov je nujna za lepoto in ubranost glasbe, znotraj katerih glas vsakega ohranja svoje posebnosti v službi skupnega poslanstva. Tako se kaže skladnost, ki jo v Cerkvi ustvarja Duh, ki je poosebljena ubranost (prim. sv. Bazilij, o Psalmu 29,1; O Svetem Duhu XVI, 38).

SINODALNA DUHOVNOST

43. Sinodalnost je predvsem duhovna naravnost, ki prežema vsakdanje življenje krščenih in vse vidike poslanstva Cerkve. Sinodalna duhovnost izhaja iz delovanja Svetega Duha. Zanj so potrebni poslušanje Božje besede, kontemplacija, tišina in spreobrnjenje srca. Kot je dejal papež Frančišek v uvodnem nagovoru drugega zasedanja sinode, je »**Sveti Duh zanesljiv vodnik in naša prva naloga je, da se naučimo razločevati njegov glas, saj govori v vseh in v vseh stvareh**«. Sinodalna duhovnost zahteva tudi askezo, ponižnost, potrpežljivost ter pripravljenost odpuščati in sprejemati odpuščanje. S hvaležnostjo in ponižnostjo sprejema različne darove in naloge, ki jih Sveti Duh deli za služenje enemu Gospodu (prim. 1 Kor 12,4-5). **To počne brez ambicij ali zavisti, brez želje po prevladi ali nadzoru ter goji enaka čustva kot Jezus Kristus, ki je »sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika«** (Flp 2,7). sadove prepoznamo, ko je vsakdanje življenje Cerkve zaznamovano z edinostjo in skladnostjo v raznolikosti. Na poti pristne duhovnosti nihče ne more napredovati sam. Kot posamezniki in kot skupnost potrebujemo spremstvo in podporo, vključno z vzgojo in duhovnim vodstvom.

44. Prenova krščanske skupnosti je mogoča le, če priznamo prvenstvo milosti. Če ni osebne in skupnostne duhovne globine, je sinodalnost omejena le na učinkovito organiziranost. Poklicani smo, da sadov osebne duhovne izkušnje ne prevajamo le v skupnostne procese, temveč da globlje izkusimo, kako je uresničevanje nove zapovedi medsebojne ljubezni prostor in oblika srečanja z Bogom. V tem smislu sinodalna perspektiva, ki se opira na bogato duhovno dediščino izročila, prispeva k

prenovi njenih oblik: molitve, odprtosti za soudeležbo, skupnega razločevanja, misijonske energije, ki se rojeva iz medsebojne izmenjave in izzareva kot služenje.

45. Pogovor v Duhu je orodje, ki kljub svojim omejitvam omogoča poslušanje in razločevanje, »kaj Duh govori Cerkvam« (Raz 2,7). Njegovo udejanjanje je sprožalo veselje, čudenje in hvaležnost ter je bilo doživeto kot pot preнове, ki preoblikuje posameznike, skupine in Cerkev. **Beseda »pogovor« izraža nekaj več kot le dialog:** skladno prepleta misli in čustva ter ustvarja skupni življenjski prostor. Zato lahko rečemo, da gre pri pogovoru za spreobrnjenje. Gre za antropološko danost, ki jo najdemo pri različnih ljudstvih in kulturah, ki jih združuje praksa solidarnega združevanja, da bi razpravljali in odločali o vprašanih, ki so za skupnost bistvenega pomena. Milost uresničuje to človeško izkušnjo. »**Pogovor v Duhu**« pomeni živeti izkušnjo izmenjave v luči vere in iskanja Božje volje v evangelijskem ozračju, v katerem lahko Sveti Duh da slišati svoj nezamenljivi glas.

46. Na vseh stopnjah sinodalnega procesa je bila izražena potreba po ozdravitvi, spravi in ponovni vzpostavitvi zaupanja v Cerkvi in družbi, zlasti po preštevilnih škandalih, povezanih z zlorabami. **Cerkev je poklicana, da v središče svojega življenja in delovanja postavi dejstvo, da smo v Kristusu po krstu zaupani drug drugemu. Priznanje te globoke resničnosti postane sveta dolžnost, ki nam omogoča priznanje napak in ponovno vzpostavitev zaupanja. Hoja po tej poti je dejanje pravičnosti in misijonsko prizadevanje Božjega ljudstva v našem svetu ter dar, ki ga moramo izprositi od zgoraj.** Želja, da bi še naprej hodili po tej poti, je sad sinodalne preнове.

SINODALNOST KOT DRUŽBENA PREROŠKOST

47. Sinodalni slog, prežet s ponižnostjo, lahko naredi Cerkev za preroški glas v današnjem svetu. »Sinodalna Cerkev je kot zastava, dvignjena med narodi« (prim. Iz 11,12). Živimo v dobi, ki jo zaznamujejo vse večja neenakost, naraščajoče razočaranje nad tradicionalnimi modeli upravljanja, razočaranje nad delovanjem demokracije, vse močnejše avtorske in diktatorske težnje, prevlada tržnega modela brez upoštevanja ranljivosti ljudi in stvarstva ter skušnjava reševanja konfliktov s silo namesto z dialogom. Pristno udejanjanje sinodalnosti **omogoča kristjanom, da razvijejo kulturo, sposobno kritične preroškosti v odnosu do prevladujočega mišljenja, in tako ponudijo poseben prispevek k iskanju odgovorov na številne izzive, s katerimi se soočajo sodobne družbe, ter k ustvarjanju skupnega dialoga.**

48. Sinodalni način življenja odnosov je oblika pričevanja v družbi. Poleg tega pa tudi odgovarja na človekovo potrebo po sprejetosti in priznanju v konkretni skupnosti. Predstavlja izziv za vse večjo izoliranost ljudi in **kulturni individualizem**, ki ga je pogosto prevzela tudi Cerkev, ter nas poziva k medsebojni skrbi, soodvisnosti in soodgovornosti za skupno dobro. Prav tako je izziv za pretiran družbeni komunitarizem, ki ljudi duši in jim ne dopušča, da bi bili subjekti lastnega razvoja. Pripravljenost prisluhniti vsem, zlasti ubogim, je v ostrem nasprotju s svetom, v katerem koncentracija moči izloči revne, potisnjene na rob, manjšine in zemljo, naš skupni dom. **Sinodalnost in celostna ekologija** upoštevata perspektivo odnosov in vztrajata pri nujnosti skrbi zanje, zato **ustrezata druga drugi in se dopolnjujeta v načinu uresničevanja poslanstva Cerkve v sodobnem svetu.**